

10. března 1931 12³/₄ hod. odp., zřejmě až po dodání odsouzeného do této věznice. Žádost odsouzeného, by mu vazba od 14. února 1931 byla započtena do trestu, byla usnesením krajského soudu trestního v Brně ze 4. března 1931 zamítnuta, jelikož prý nemá v zákoně opory. Tímto usnesením byl porušen zákon v ustanovení první věty § 400 tr. ř. potud, že odsouzenému měla býti započtena z vazby, vytrpěné od zadržení na základě zatykače až do skutečného nastoupení trestu ta doba, o niž se nastoupení trestu zdrželo okolnostmi na vůli odsouzeného nezávislími. Že obžalovaný byl jiným než k výkonu trestu příslušným soudem držen ve vazbě po tak dlouho, dokud soud pro nařízení výkonu trestu příslušný o tom nezvěděl a výkon trestu nenařídil, zavinil si odsouzený sám tím, že musil býti za účelem výkonu trestu stihán zatykačem. Nelze proto tvrditi, že by mu vazba měla býti počítána hned od jeho zadržení, jak o to žádal. Od té doby však, kdy soud k výkonu trestu příslušný — dokonce na žádost samého odsouzeného o výkon trestu — zvěděl o tom, že odsouzený jest za účelem výkonu trestu držen ve vazbě u okresního soudu v Ústí n. L. a kdy podle řádného běhu věci učinil včasné opatření směřující k výkonu trestu tím, že dožádal o výkon trestu krajský soud v Litoměřicích, zdrželo se skutečné nastoupení trestu okolnostmi na vůli odsouzeného nezávislími; měla tudíž býti odsouzenému podle onoho místa zákona započtena při skutečném započeti výkonu trestu doba, o kterou se takto začátek výkonu trestu zdržel, tudíž ode dne 19. února 1931 jako dne, kdy podle řádného vyřízení krajský soud trestní v Brně učinil opatření směřující k neprodlenému výkonu trestu.

Čís. 4201.

Subjektivní skutková podstata podle § 99 tr. zák. vyžaduje, by pachatel použil nebezpečného vyhrožování v úmyslu, by jím vyvolal v napadeném vyšší stupeň tísnivého pocitu z nastávajícího zvláště vážného zla (uvedení ve strach a nepokoj).

(Rozh. ze dne 11. června 1931, Zm I 678/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 11. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. zák., pokud napadla odsuzující výrok pro zločin podle § 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v této části výroku o vině jako zmatečný, dále ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňuje, že se ke skutkové po-

vaze zločinu podle § 99 tr. zák. po stránce subjektivní vyžaduje, by pachatel použil pohrůžky v úmyslu uvésti ohroženého ve strach a nepokoj. Nálezací soud sice zjistil, že obžalovaný pronesl proti Antonínu K-ovi pohrůžky ublížením na těle, že pohrůžky ty byly objektivně způsobilé, by vzbudily v něm důvodné obavy, avšak v důvodech rozsudkových není zjištěno, že obžalovaný použil pohrůžek v úmyslu, by Antonína K-a uvedl ve strach a nepokoj, to jest, by vyvolal u něho nebezpečným vyhrožováním vyšší stupeň tísnivého pocitu z nastávajícího zvláště vážného zla (srov. víd. sb. čís. 260 a 790). Tvrdí-li stěžovatel ve zmáteční stížnosti, že v jeho počínání tento zločinný úmysl obsažen není, vytýká tím zřejmě, třebaže ne výslovně, nedostatek tohoto zjištění. Ježto pak tento subjektivní předpoklad je nezbytný ke skutkové povaze zločinu podle § 99 tr. zák., bylo důvodné zmáteční stížnosti vyhověno a uznáno právem, jak se stalo, již v neveřejném zasedání, neboť jsou splněny podmínky § 5 zákona čís. 3/1878 ř. zák.

Čís. 4202.

Formální oprávnění k výkonu, který jest provésti jen na žádost strany, závisí na tom, že tu byla v době provádění výkonu tato žádost neb aspoň svolení k němu.

Ohledač dobytka a masa jest veřejným úředníkem ve smyslu § 68 tr. zák.; není však formálně oprávněn (§ 81 tr. zák.) provésti ohledání dobytčete (stáje), projevila-li strana způsobem pro něho zjevným vůli, že si již dobytčího pasu nepřeje (prohlásivši, že dobytče prodati již nechce).

(Rozh. ze dne 11. června 1931, Zm II 193/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 9. dubna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a věc vrátil soudu prvě stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmátečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. napadá zmáteční stížnost rozsudkový závěr, že jest Jana V-a, ohledače dobytka, považovati za úřední osobu ve smyslu druhého odstavce § 68 tr. zák. Kladné řešení této otázky opírá rozsudek v důvodech jednak o zprávu okresního úřadu, jednak o svědeckou výpověď Adolfa K-a, který byl v době, kdy se V. stal ohledačem dobytka a masa, obecním zapisovatelem v K. Rozsudek má v tom i onom průvodním prostředku plnou oporu, neboť okresní úřad sdělil, že Jan V. byl v roce 1913 obcí K. ustanoven ohledačem dobytka a masa a že ustanovení to bylo okresním hejtmánstvím schváleno, svědek K. pak potvrdil, že V. byl za ohledače dobytka